

KAYIP PEŞİNDE **DEDEKTİF AYNES**

"İşine çok düşkün polis bir
babanız varsa hayatınız
başlı başına bir
'olay yeri'dir..."

JEAN LUC LUCIANI

Çevirmen: Gülgün Kozan

**CARPE
DIEM**

anı yakala!

**CARPE
DIEM**

Dedektif Aynes
Kayıp Peşinde

Yazar: Jean Luc Luciani
Çevirmen: Gülgün Kozan
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Kapak İllüstrasyon: Erwann Surcauf
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No:
Macera Kurgu / Polisiye
Yayıncılık Sertifika No: 45585

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8 /A
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 49687

© *Bridge Sud-La Disparition* Fransızca orijinal adıyla uluslararası
yayın hakları Rageot Editeur tarafından temsil edilen bu kitabın
Türkçe tüm yayın hakları, Akan Ajans aracılığı ile
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Dedektif Aynes

Kayıp Peşinde

Jean Luc Luciani

**CARPE
DIEM**

Jean-Luc Luciani

1960 yılında Marsilya’da doğdu. Bir süre göçebe hippy hayatı yaşayıp dünyanın pek çok yerini gezdi. Daha sonra hayata demir atmaya ve bir yuva kurmaya karar verdi. Fransa’ya döndüğünde eğitime devam etti ve kendine en çok yakıştırdığı mesleği yani öğretmenliği seçti. Okullarda özel eğitim uzmanı olarak çalıştı.

Ragge müziğe büyük bir ilgisi var. Radyo programları sundu. Le Matin de Paris gazetesinde yazıları yayımlandı.

Genç okurlar için gizem ve polisiye türünde kitaplar yazan Luciani, polisiye türünü insani erdemler ve edebi bir yaklaşımla harmanlayabilen bir öğretmen-yazar...

Gülgün Kozan

10 Temmuz 1987’de Eskişehir’de doğdu. Bilkent Üniversitesi İngilizce-Fransızca Mütercim-Tercümanlık Bölümü’nden mezun oldu. Hacettepe Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık bölümünde yüksek lisans yaptı. Çeşitli özel kurumlarda ve devlet kurumlarında çevirmen olarak çalıştı. Yayınevleri için İngilizce ve Fransızcadan kitaplar çevirdi.

“Baba! Dikkat et!!!”

Bu haykırış hayatlarını kurtardı. Damien Admentis far ışığında önündeki büyük kayayı fark etti. Aniden direksiyonu kırdı ve araba sola saptı, kesilmek bilmeyen acı bir fren sesiyle bir yüz metre kadar barikatlara doğru kaydı ama daha sonra Damien arabasının kontrolünü tekrar sağladı. Direksiyonu son bir kez çevirdikten sonra otoyoldaki bankette durdu.

“Kahretsin! Bu da neyin nesiydi?” dedi paniğe kapılmış bir şekilde dikiz aynasına bakarak.

Aynada görüntüsü yansıyan sarışın kız, “Uyuya-kaldın” diye yanıtladı.

Adam dijital saatteki ışıldayan rakamlara baktı. Saat 03.11’i gösteriyordu.

“Tatlım, sanırım mola verme zamanı geldi. Açık olan bir benzin istasyonu bulana kadar yavaş yavaş gidelim. Elimizi yüzümüzü yıkarız, ben bir kahve içirim, sana da yiyecek bir şeyler alırım. Olur mu?”

“Araba kullanırken uyumayacaksan, olur. Annemin hiç hoşuna gitmeyecektir, eğer...”

Damien Admentis kızına bir bakış attı.

“Annemi bu işe karıştırmasan olmaz mı! Zaten onunla yeterince sorunum var!”

Bir sessizlik oldu. Ardından adam kızının ağladığını anladı. Arkasını dönüp parmağının ucuyla kızının akan gözyaşlarını sildi.

“Özür dilerim, seni azarlamak istememiştim. Beni affediyor musun?”

Küçük kız burnunu çekip başıyla babasını onayladı.

“Pekala, o zaman haydi yola devam.”

Camı açtı, dışarıdaki buz gibi hava Damien’i uyanık tutacaktı. Vitesi ayarladı.

“Baba?”

“Efendim?”

“Neden annemle sen artık birbirinizi sevmiyorsunuz?”

“Tatlım, artık bu konuda konuşmayacaktık.”

Araba banketten çıkıp gecenin karanlığına karıştı.

Üçüncü benzin istasyonu açıldı. Ön camı saran, yanıp sönen yılbaşı süslerini görünce adeta insanın mola veresi geliyordu. Damien Admentis derin bir nefes aldı.

“İşte açık bir tane bulduk. Neredeyse yeniden uyuyacaktım.”

“O zaman camı kapatabilir misin? Dondum.”

Damien camı kapattı. Ardından benzin pompasının yanına park etti.

“Yiyecek bir şeyler almaya gidebilirsin,” dedi Damien dikiz aynasından kızına gülümseyerek, “ben benzini doldurayım sonra yanına gelirim.”

Küçük kız babasına bir şeyi ikinci kez söyletmezdi. Saniyeler içinde arabanın kapısını açtı ve minik adımlarla neon ışıkların aydınlatdığı asfaltta sessizce ilerledi. Damien kızının uzaklaşmasını izledi. Arkasından “Seni her şeyden çok seviyorum” diye fısıldayarak kendisi de arabadan indi.

Benzin doldururken etrafa bir göz attı. Biraz geride iki tır park halinde duruyordu. Biri İtalya’dan geliyordu. Ötekinin plakasını göremedi.

Park yerinde ışıkları sönük duran bir araba vardı. Ardından marketten bir müşteri çıktı, arabayı çağırttı. İçinde bir kadın oturuyordu. Arka koltukta ise bir çocuk uyuyordu. Aniden benzin Admentis’in pantolonuna sıçradı. Sinirlenip, benzin pompasını yerine koydu. Titreye titreye gecede parlayan markete doğru ilerledi. Market neredeyse bomboştu.

“Normal insanlar bu saatte uyuyordur. Benim gibi delilerden başka dışarıya kimse çıkmaz” diye kendi kendine söylendi.

Cebinden buruşuk birkaç kâğıt para çıkarıp kasa-ya doğru ilerledi. Market yöneticisinin dışında yalnız bir kadın kahve makinesinin yanında bir tabureye oturmuş nöbet tutuyordu. Muhtemelen yola devam etmek için günün ilk ışıklarını bekliyordu.

“Morgane!” diye seslendi yüksek sesle, “Nerdesin?”

Cevap yoktu.

Damien Admentis kaşlarını çatarak reyonlara baktı. Kızı hiçbir yerde yoktu. Ardından endişeli bir halde kadına yaklaştı.

“Pardon, hanımefendi. Küçük kızımı gördünüz mü acaba?”

“Hangi küçük kız?” diye homurdandı kadın yarı uyuklayan bir halde.

Damien Admentis sağ elini göbeğinin hizasında kaldırdı.

“İşte yaklaşık şu boylarda, sarışın bir kız çocuğu. Kızım, ismi Morgane. Beş dakika önce buraya girdi.”

“Ben içeri giren kimseyi görmedim.”

Damien kadının bakışlarını inceledi. Kadın şüphe uyandıran bir şekilde dudaklarını büküp ellerini açmıştı.

Aklına lavaboya bakmak geldi. Hayal kırıklığı içinde oraya yöneldi. Lavabolar boştu.

Paniğe kapılmış bir şekilde kendini dışarı attı.

“Morgane! Morgane!”

Dışarıda hava sıfır dereceye yakındı. Tek duyduğu, yanıp sönen trafik lambalarının ve uzaktan arada bir geçen arabaların motor sesiydi.

Damien Admentis duyduğu endişenin dğmlenip göğsünün derinliklerine saplandığını hissetti. Marketin içine girip bağırmaya başladı.

“Polisi arayın, hemen! Kızım kayboldu!”

Onu bulmuştı.

Kız, adamın geldiğini muhtemelen müziğin sesinden duymamıştı. Adam elini omzuna koyunca, kız kulağındaki kulaklıkları çıkardı.

“Gel bakalım ufaklık, burada bekleme. Seni babanın yanına götürüyüm” dedi yumuşak bir sesle. Kız adamı takip etti. Birlikte benzin istasyonunun içindeki markete girdiler.

“Hey!” diye bağırdı omuzlarını kaldırıp. “Çocuğu buldum! Binanın arkasındaydı.”

Orada bulunan polislerin çoğu alaycı bir gülümsemeyle adama baktı. Jimenez kendinden çok emin görünüyordu. Kız ise eğlenmiş bir şekilde adama bakıyordu.

Teğmen Bonal içini çekti. Oldukça zayıf bir adamdı Bonal, boğazında iri bir çıkıntı vardı.

Buruşuk bir kravat takmıştı. Üzerindeki kıyafetlerin kesimi çok iyi olmasına rağmen vücuduna tam oturmamıştı. Giyimine bugün biraz daha özenmişe benziyordu; kareli kısa bir ceket giymişti fakat üzerinde ceketle hiç de uyumlu olmayan bir cebi vardı.

Yanında kızla yaklaşan polis memuruna karşı bir kahkaha patlatmakla onu bir daha unutamayacağı bir şekilde azarlamak arasında gidip geliyordu.

“Pekala, o zaman ben sizi tanıştırayım” diye homurdandı Bonal.

Yanındaki büyük suratlı, boyu kendisinden bir on santim daha uzun, şiş ve kanlı gözlerinden uykusunu pek de iyi almadığı belli olan adama döndü.

“Baş komiserim, işte işe yeni başlayan arkadaşımız.”

Ardından genç polis memuruna döndü.

“Stajyer Jimenez, başkomiser Gabriel Roullier’i takdim edeyim. Buradaki diğer tüm polis memurları gibi siz de baş komiserin emri altında bulunuyorsunuz.”

Jimenez başkomisere selam verdi.

“Ve kolundan tuttuğunuz küçük kız da başkomiserin kızı, Aynes Roullier.”

Genç Jimenez’in suratı kızardı ama başkomiser gülümsüyordu.

“Yeni yıl tatili için kızımı yanıma aldım. Onunla olabildiğince fazla vakit geçirmeye çalışıyorum.”

“Pekala, gidebilirsiniz” diye araya girdi Bonal,
“Kanıt toplamaya devam edin.”

Stajyer oradan ayrılır ayrılmaz başkomiser kızına doğru eğildi.

“Aynes sana arabada kalmanı söylemiştim.”

Aynes o sevimli gülümsemesini takındı. Babası bu gülümsemeye karşı koyamazdı.

“Bacaklarımı biraz hareket ettirmem gerekiyordu. Soruşturmanın tüm gün sürdüğünü, beni arabada unuttuğunu bir düşün...”

Gabriel bir el hareketiyle kızını susturdu.

“O zaman seni uyandırmayabilirdim de...”

Aynes yüzünü buruşturdu. Roullier kızının keyfini bozmaktansa ona boyun eğmeyi tercih etti.

“Tamam, kalabilirsin. Ama yanımdan ayrılmak yok!”

“Tamam” diye yanıtladı Aynes, “Nasıl istersen.”

Babası doğrulup teğmene döndü.

“Adam nerede?”

Bonal kahve makinesini gösterdi. Bir adam gözleri boşluğa dalmış, yere çömelmiş oturuyordu. Biri omuzlarına bir battaniye vermişti. Yine de ara ara titriyordu.

“Haydi başlayalım!”

Roullier karakola vardığında polis memurları ofisinde toplanmıştı.

“Yeni bir şeyler var mı?” diye sordu kapı eşiğine geldiğinde.

“Evet, size bir mektup geldi!” diye yanıtladı Bonal.

Roullier yaklaştı. Polis memurları etrafını sardı. Mektup gerçekten kendisine gelmişti. Adının ve adresinin gazetelerden koparılmış harflerle yazıldığını görünce donup kaldı.

“Sanırım” diye lafa girdi Sonia, “Mektup size ulaşana kadar en az on kişinin elinden geçmiştir.” Mektuba doğru eğildi. “Yine de biraz şansımız var...”

Teknisyen iş kıyafetinin cebinden bir çift plastik eldiven çıkartıp giydi. Ardından bir cımbızla dikkatlice zarfın üzerindeki pulu çıkardı. Sonra plastik bir poşetin içine koydu.

“Eğer bu mektubu gönderen kişi yapıştırmadan önce bu pulu yaladıysa DNA’sını bulabiliriz” dedi.

“Artık açabilir miyim?” diye sordu komiser.

“Yine de şunları giyin” diye eldivenleri uzattı Sonia, “Ne olacağını asla bilemeyiz...”

Roullier zarfı dikkatle açtı. İçinden bir kart çıktı. Yüksek sesle okudu.

“Onu asla bulamayacaksınız! Peşini bırakın! Aksi takdirde kızınızı da kaçıracağım.”

Roullier duvardaki saate baktı. Saat 09:52’yi gösteriyordu.

“Kahretsin!” deyip telefona koştu.

Bonal şaşkın şaşkın komiserin numarayı tuşlamasını izliyordu.

“Aynes’i evde tek başına bıraktım!”